

חולין פרק ז גיד הנשה דף קב

כזית וגידים ועצמות משלימים לשיעור כזית ולכן האוכל צפור טהורה חיה שלימה חייב אם יש בשר כלשהו וגידים ועצמות משלימים לכזית, האוכל ציפור מתה חייב משום נבילה רק בכזית בשר, האוכל ציפור טמאה שלמה חייב אפילו אם אין בה כזית משום שהיא 'בריה' שנאסרת משעת יצירתה אפילו אם היא קטנה. בברייתא נחלקו באוכל צפור שלמה חיה שאין בה כזית בשר אלא בצירוף גידים ועצמות רבי אומר שפטור משום שאין איסור אבר מן החי בעוף שלם וראב"ש אומר שחייב משום אבר מן החי למרות שהוא שלם, רבא הסביר שנחלקו האם סתם עוף בחייו עומד לאברים או לא אבל אם מחשבה מועלת לשנות דין מאכלים ייתכן שאדם שחושב בחיי הציפור לנתחה גם לשיטת רבי יהיה חייב ואדם שחושב לא לאכול את העוף עד שימות ובסוף אכלה שהיא חיה גם לשיטת ראב"ש יהיה פטור.

כתוב "רק חזק לבלתי אכול הדם כי הדם הוא הנפש, לא תאכל הנפש עם הבשר" מתחילת הפסוק למדו איסור אכילת דם ומסופו למדו איסור אכילת אבר מן החי כלומר אכילת אבר מבהמה כשהיא עדיין לא מתה, ר' יהודה סובר שאיסור אבר מן החי חל גם בבהמות טמאות משום שאיסור חל על איסור כשהוא 'איסור חמור' ואיסור אבר מן החי חמור שאסור גם על גויים, ר' אלעזר סובר שאין איסור חמור חל על איסור אבל איסור אבר מן החי חל גם על בהמה טמאה משום שלמד מהפסוק שכל בהמה שאסור לאכול את דמה אסור לאכול ממנה אבר מן החי ובהמות טמאות אסור לאכול את דמם, חכמים אומרים שאין איסור אבר מן החי נוהג אלא בדברים הטהורים לאכילה שלמדו מהפסוק "לא תאכל הנפש עם הבשר" שרק דברים שמותר לאכול את הבשר בפני עצמו אסור לאוכלם כשהם עדיין חיים, ר' מאיר אמר שאין איסור אבר מן החי אלא בבהמות טהורות ולא בחיות ועופות טהורים משום שכתוב קודם לכן "וזבחת מבקרת ומצאנך" ומשמע רק בהמות.

רב אמר שלכו"ע גויים נאסרו באכילת אבר מן החי גם בבהמות טמאות היות ומותרים לאכול מבשרם לאחר מיתה. במשנה כתוב דיני נבלת עוף טמא שהאוכל אבר מן החי שלו אינו לוקה ואין השחיטה מתירה אותו וחייבים להסביר שהרישא מדברת בישראל שלא נאסר באבר מן החי בעוף טמא כשיטת חכמים והסיפא מדובר בגוי שגם חכמים מודים שאסור באבר מן החי בעופות טמאים.

עוד אמר רב שהאוכל פחות מכזית אבר מן החי לא לוקה שכתוב לשון 'אכילה' ומשמע